

מ"ת 50078/03/13 - ישראל אדגה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

מ"ת 50078-03-13 מדינת ישראל נ' אדגה(עציר)

בפני כב' השופט נסר אבו טהה

המבקש ישראל אדגה (עצור)

ע"י ב"כ עו"ד קובי סודרי

נגד

המשיבה מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד אביב דמרי

החלטה

1. זוהי בקשה לעיון חוזר לעיין מחדש בהחלטת בית המשפט שניתנה ביום 15.07.2013, ובה הורה על מעצר המבקש עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו, על רקע כתב האישום המייחס לו לכאורה עבירות של החזקת סכין- עבירה לפי סעיף 186 (לחוק העונשין), חבלה בכוונה מחמירה- עבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין.

2. **בתאריך 15.07.2013**, קבע בית המשפט, כי המשיבה הניחה ראיות לכאורה לחובת המבקש **ללא כרסום ממשי** בראיות שהונחו כפי שטען המבקש.

3. **בתאריך 20.08.2013**, דחה בית המשפט העליון (כבוד השופט ע. פוגלמן בבש"פ 5289/13) את עררו של המבקש. בית המשפט העליון קבע, כי מצויות ראיות לכאורה לחובת המבקש במרכזן עומדת עדות בת זוגו של המתלונן, שהייתה עדה לאירוע הדקירה, ובהליך של "זיהוי ודפדוף" במחשב המשטרה, זיהתה לכאורה את תמונת המבקש- כדוקר.

"עיון בחומר הראיות מעלה כי ההודעות אשר נגבו בתיק מסייעות מחזקות זו לזו וזו את זו. חברותיו של המתלונן מסרו גרסה זהה לשלו בהתייחס להשתלשלות אירוע הדקירה עצמו, וכך גם בת-זוגו. המתלונן ובת זוגו זיהו את העורר כמי שדקר את המתלונן בסרטון מצלמת האבטחה, ובסרטון זה נשמע המוכר בפיצוצייה קורא לעבר בדמות המופיע בו - "ישראל". בנוסף, חברתו של העורר מסרה כי בליל האירוע יצא העורר לפיצוצייה, ומשהוצג לה סרטון מצלמות האבטחה, זיהתה את המצולם במקום כעורר. למול אלה ניצבת גרסתו של העורר, אשר הכחיש כי בא בדברים עם המתלונן או עם אדם אחר בפיצוצייה... די במארג הראייתי הקיים - הכולל עדויות וראיות נוספות פרט לזיהוי שנערך - כדי לבסס סיכוי סביר להרשעת העורר במיוחס לו בתום ההליך הפלילי... אין בידי לקבל את טענות העורר כי אינו בעוצמה הנדרשת למעצר עד תום ההליכים". (ראה פסקה 13)

4. **בתאריך 25.12.2013**, האריך בית המשפט העליון (כבוד השופט א. שוהם בבש"פ 8699/13), בהסכמת המבקש, את מעצרו בהתאם לסעיף 62 לחסד"פ ב-90 ימים החל מיום 29.12.2013.

5. לשיטת ב"כ המבקש, ובתום שמיעת פרשת התביעה, חל כרסום משמעותי בעוצמת הראיות לכאורה שהונחו לחובת המבקש, שכן באשית, סרט האבטחה מהפיצויה - עשוי שלא להתקבל על ידי בית משפט (המשיבה באמצעות הסרט, ביקשה להוכיח שהמבקש היה זה שהתעמת עם המתלונן בפיצויה, קודם לדקירה). נטען, כי המבקש התנגד לקבילתו של הסרט, בנימוקים, כי הוא מבחינת האזנת סתר שלא כדיון. עוד בעניין זה העלה המבקש טיעונים, הן כנגד פס הקול של הסרט, והן כנגד התוכן המצולם שלו, שגם הוא מהווה לטעמו בבחינת "שיחה". שנית, בעדות עדת הזיהוי - בת זוגו של המתלונן, נמצאו חולשות מהותיות. שלישית, ההתמשכות הצפויה של ההליכים, שכן לתחילת פרשת ההגנה נקבע מועד אחד בלבד ליום 13.05.2014. מכל הטעמים האלה, עותר ב"כ המבקש לבחון חלופת מעצר טיפולית בעניינו.

6. ב"כ המשיבה מנגד, עתר לדחות את הבקשה, שכן לשיטתו לא חל כרסום בתשתית הראייתית העומדת לחובת המבקש. נהפוכו. לאחר סיום פרשת התביעה, ניכר, כי ראיות התביעה איתנות עוד יותר, מאשר היו. המתלונן וחברתו חזרו על עדותם וזיהו את המבקש כמי שדקר את המתלונן. כמו כן, הוגש לבית המשפט דיסק בו זוהה המבקש כמי שמאיים על המתלונן עובר לדקירתו.

אשר לטענת המבקש, כי סרטון המצלמה ייפסל כראיה. נטען, כי התקבל אישור של פרקליטות המדינה להגשת בקשה להכשרת ראיה מטעמים של חקר האמת.

אשר לטענה של הימשכות ההליכים נטען, כי הינה פרי התנהלותו של המבקש, ולעניין זה הפנה ב"כ המשיבה לדברי המותב הדן בתיק העיקרי ליום 01.01.2014.

7. הדיון בפניי התקיים בתאריך 19.02.2014, ומתן ההחלטה נדחה לאחר שתינתן החלטת המותב העיקרי בטענות המשפטיות שחלקן העלה המבקש במסגרת הבקשה לעיון חוזר דן.

8. בתאריך 02.03.2014, ניתנה החלטת המותב העיקרי, ולהלן החלקים הרלוונטיים:

א. המחלוקת

"הסנגור מתנגד להגשה של דיסק ממצלמת בטחון של עסק, הכולל תיעוד חזותי של החלק הפנימי של בית העסק, מכמה זוויות, עם התיעוד הקולי שנעשה לכאורה במקביל. הכול מכוח כללי הפסילה לפי חוק האזנת סתר, וגם בשל אי קיום תנאי הקבילות הטכנית. הסנגור טוען שלא זו בלבד שרכיב השמע

צריך להיפסל, אלא גם הרכיב החזותי. זאת, משום שגם התוכן שנקלט חזותית, ויכוח בין שני ניצים, מהווה למעשה "שיחה" באשר שני הצדדים משדרים זה לזה מסרים בתנועות ידיהם ושפת גופם ו"קליטת" שיחה זו, במכשיר נסתר, מהווה "האזנת סתר".

המדינה טוענת כי הרכיבים החזותיים אינם בכלל "האזנת סתר". מכל מקום, לגבי הרכיב הקולי (וכל רכיב חזותי שייקבע כי הוא האזנת סתר), עותרת המדינה, באישור פרקליט המדינה, להכשירו בדיעבד. שכן, במקרה זה, לשיטתה, האינטרס בעשיית הצדק מכריע את אינטרס שמירת הפרטיות. (ראה עמ' 1)

ב. סיכום

לא הוכחה הסכמת מי מהמשוחחים לקיומה של הקלטה קולית בחנות, לפיכך פס הקול של מצלמת ביטחון הוא בבחינת "האזנת סתר".

הרכיב החזותי של הסרט, בו צולם הוויכוח בין המתלונן לבין מי שנטען שהוא הנאשם, קביל על כל חלקיו. זאת, לרבות תנועות גוף או ידיים הבאות לבטא מסרים שונים. אין צילום חזותי של ויכוח, אף ויכוח המלווה בתנועות ידיים המבטאות איום קונקרטי, מהווה האזנת סתר.

נוכח עדות המתלונן אודות הסרט, המדינה לא הייתה חייבת לעמוד בכללים הנוקשים של הקבילות הטכנית. לפיכך, שאלת מהימנות הסרט היא עניין למשקל ולא לקבילות.

בקשת המדינה לקבל את פס הקול כראיה, למרות הפסול בה, נדחית. שכן, אף שאין מדובר בפגיעה חמורה בפרטיות, בהעדר נתונים מספיקים לשלול, אפשר שמדובר בפגיעה של ממש בכל זאת. המדינה לא הצביעה על חיוניות הצורך בקבלת פס הקול, לאחר שהסרט החזותי התקבל, ולכן אין הצדקה לחרוג מכלל הפסילה. " (ראה עמ' 13)

9. על מנת שתקום עילה לשחרור ממעצר במהלך משפט לאח שנמצא בשלב קודם שקיימות ראיות לכאורה להרשעת נאשם, יש להצביע על שינוי דרמטי במערכת ראיות התביעה ועל כרסום מהותי ומשמעותי בה. צריך להיות בשינוי שחל, כדי להפוך את הקערה על פיה, עד כדי הטיית הכף לזכות הנאשם באופן שהסיכויים לזיכוי עולים על הסיכויים להרשעתו. מהפך זה צריך להסתבר מנייה וביה מתוך העדויות... כל עוד אין בחומר הראיות על פניו כדי להפוך את גרסת התביעה או כדי לכרסם בה כרסום עמוק, אין מקום להורות על שחרור הנאשם ממעצר (ראה בש"פ 4794/95 וכן בש"פ 6740/06).

10. על רקע המתואר לעיל ולאחר שהקשבתי לטיעוני ב"כ הצדדים ועיינתי בהחלטת עמיתי, כבוד השופט אינפלד מיום 02.03.2014, שדן בהליך העיקרי, דין הבקשה לעיון חוזר להידחות, שכן לא חל כרסום ממשי בראיות שהונחו לחובת המבקש, כנדרש על פי המבחנים שנקבעו בפסיקה שציינתי לעיל. לגופם של דברים, מצבת הראיות הלכאוריות שעמדה לחובת המבקש, עומדת בעינה כפי שתומצתה גם על ידי

בית המשפט העליון בבש"פ 5289/13 בסעיף 3 לעיל. אי קבלת הרכיב של פס הקול נשוא הסרטון לעומת קבלת הרכיב החזותי של הסרטון, אין בו בנסיבות שפורטו, כדי לגבש כרסום ממשי בראיות לכאורה לחובת המבקש, שכן לצד הסרטון (הרכיב החזותי) קיימות הודעות המתלונן ובת זוגו של המתלונן וכן הודעות חברותיו של המתלונן וכן הודעת חברתו של המבקש.

11. אשר להתמשכות ההליכים - מעיון בפרוטוקול הדיון שהתקיים ביום 04.03.2014, עולה, כי הייתה קבועה ישיבת הוכחות - לשמיעת פרשת ההגנה, אולם הסנגור עתר לדחות את הדיון, שכן קבוע מועד נוסף ליום 13.05.2014. בית המשפט נעתר לבקשתו, וקבע מועד לשמיעת פרשת ההגנה ליום 09.03.2014, אולם גם מועד זה לא התאים לסנגור. בית המשפט הקדים את המועד הקבוע ליום 13.05.2013 ליום 23.03.2014. דומני, על רקע האמור לעיל, אין ממש בטענת ההגנה בדבר התמשכות ההליכים.

12. מכל האמור לעיל, דין הבקשה לעיון חוזר להידחות.

המזכירות תשלח עותק החלטה לבאי-כוח הצדדים.

ניתנה היום, י"ד אדר ב תשע"ד, 16 מרץ 2014, בהעדר הצדדים.